

Το αποτύπωμα ενός ταπεινού ιερέως της φύσεως

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Κόσμος και Μικρόκοσμος: το αποτύπωμα ενός ταπεινού ιερέως της φύσεως

Κινούμενοι οι άνθρωποι με τις μεγάλες ταχύτητες της καθημερινότητας και των μεριμνών πολλές φορές αγνοούμε, παραθεωρούμε ή δεν διακρίνουμε αυτή την απaráμιλλη ομορφιά που μας περιβάλλει και βυθιζόμαστε μέσα στη δυσμορφία των μεριμνών, στην ακρασία των αναγκών και στα βασανιστήρια των ανησυχιών και των αγωνιών μας. Χάνουμε το φώς του κόσμου και βυθιζόμαστε στο σκοτάδι πολλές φορές των παθών και των αδυναμιών μας. Μερικές φορές το μόνο που χρειάζεται είναι να κοιτάξουμε έξω απ' το παράθυρο για να διακρίνουμε τη χαρά της ζωής, τη μελωδία του κόσμου. Άλλες φορές το μόνο που χρειάζεται είναι απλώς να σταματήσουμε να τρέχουμε και θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε πώς το φως γίνεται ζωή.

Θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε την αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο που ετοίμασε πρώτα το «ανάκτορο» του βασιλέα της κτίσεως και ύστερα εδημιούργησε τον βασιλέα (Ι. Χρυσόστομου). Την αγάπη του Θεού που δημιούργησε τον λαμπρό βιότοπο του ανθρωπίνου είδους. Που «εποίησεν ως αγαθός το χρήσιμον, ως σοφός το κάλλιστον, ως δυνατός το μέγιστον» κατά τον Μ. Βασίλειο (Εις Εξαήμερον 1,7 ΒΕΠΕΣ 51,91). Ποιο ψάρι, αλήθεια, θα μπορούσε να ζήσει άνευ θαλάσσης και ποιο φυτό άνευ χόσος;

Κι όμως αυτή η ομορφιά, αυτός ο κόσμος, όλη η δημιουργία σήμερα βεβηλώνεται, καταστρέφεται, λεηλατείται. Στη θέση της υψώνονται πύργοι ολάκεροι για να σπιτώσουν την απληστία μας, δρόμοι αχανείς που μας οδηγούν στην πλεονεξία μας, τεράστια ξενοδοχεία που φιλοξενούν τη φιλαργυρία μας. Ο σημερινός άνθρωπος ρίχνει τεράστια δίχτυα στις θάλασσες και στους ωκεανούς για να αλιεύσει την άμετρη φιλοκέρδεια του. Κυνηγά αλόγιστα, εξορύσσει άσωτα, ρυπαίνει άκρατα. Ο χειροτονημένος, από τον Θεό, βασιλέας αφήνει βαθύ και δυσβάστακτο το οικολογικό αποτύπωμά του στη δημιουργία. Βαδίζει στη Γη πολύ βαριά για να καλύψει τις όλο και περισσότερες υλικές ανάγκες του.

Κοιτάει τη θάλασσα που λαμπυρίζει

και σκέφτεται την αλμύρα της,

κοιτάει το διάφανο φως που ρέει

και μετράει την ισχύ του,

κοιτάει το πέταγμα του αετού

και υπολογίζει τη σάρκα του,

μετράει τον χρόνο με σπασμένο ρολόι

και γεμίζει το κενό της ψυχής του

με συσσωρευμένο τίποτα.

Βουτηγμένος σε πελάγη μοναξιάς

αναλύει τις ανάγκες

μιας απέραντης γκρίζας επιφάνειας

κι ονειρεύεται να 'ταν

οι στερήσεις όνειρα και

τα όνειρα φλουριά.

(Ο άνθρωπος της απληστίας,

Ποιητική Συλλογή «Όνειρα Αμενιανά», Εκδόσεις Γαβριηλίδης 2014)

Αυτός ο άνθρωπος τραυματίζει, παραμορφώνει, βεβηλώνει τον κόσμο.

Καταστρέφει την ομορφιά τη δική του και την ομορφιά του κόσμου που τον περιβάλλει. Ανάμεσα σε όλα τα κτίσματα του Θεού είναι ο μόνος που μπορεί να ρίξει τον κόσμο στην παρακμή, στη φθορά, στον θάνατο. Με την αμαρτία του μπορεί να μεταφέρει τη δυσμορφία, το σκοτάδι και το θάνατο του γεννήτορά της, όπως αναφέρει ο Μέγας Βασίλειος.[i] Καταγράφεται δηλαδή μια αλαζονεία του σύγχρονου ανθρώπου απέναντι στον κόσμο, μια αλαζονεία που οδηγεί αφενός στην καταστροφή και αφετέρου στην επανάσταση της φύσης, αφού βλέπει τον βασιλέα της κτίσεως να απομακρύνεται από τον προορισμό του.

Από την άλλη ένας άλλος άνθρωπος, ο άνθρωπος του Θεού, ο ιερέας της φύσεως μεταβαίνει από την επιφάνεια στο βάθος, από το κενό και το τίποτα στο άπαν, από τον χρόνο στο άπειρο, από τον κόσμο στον μικρόκοσμο και βλέπει τη φύση ως κτίση, βλέπει τον κόσμο ως Δημιουργία και μεταβαίνει διά της δημιουργίας στον Δημιουργό αντιλαμβανόμενος τη φύση ως ένα απέραντο βιβλίο Θεογνωσίας, κατά τον Άγιο Εφραίμ τον Σύρο. Βλέπει τη μοναδικότητα και ιδιαιτερότητα του κόσμου, βλέπει σε κάθε δημιούργημα τον «πανταχού παρών» Δημιουργό. Ενδύεται το ένδυμα της ταπείνωσης, τη στολή της Θεότητας[ii] και βλέπει τις ανάγκες του από άλλη οπτική γωνία.

Ο ιερέας της φύσεως ακολουθεί έναν διαφορετικό τρόπο ζωής, ακολουθεί έναν ορθόδοξο οικολογικό ασκητισμό ο οποίος είναι ικανός να οδηγήσει στην αειφορία της Γης ή ακόμα και στην «ευφορία των καρπών της Γης» όπως ψάλλεται στη θεία λειτουργία. Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος διερωτάται «Πόσοι από εμάς εξετάζουμε τις τροφές που καταναλώνουμε, τα αγαθά τα οποία αγοράζουμε, την ενέργεια την οποία σπαταλούμε; Πόσο συχνά αφιερώνουμε χρόνο για να εξετάσουμε τις καθημερινές επιλογές μας είτε ως άτομα, είτε ως θεσμοί, είτε ως ενορίες, κοινότητες, κοινωνίες, έθνη;» (Μήνυμα Οικ. Πατρ., 2010).

Ο άνθρωπος του Θεού, ο ιερέας της φύσεως αντιλαμβάνεται την κλήση του, σύμφωνα με τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή[iii] ως μικρόκοσμος, που θα μεσιτεύει και θα μεσολαβεί μεταξύ ουρανού και γης, Θεού και κόσμου. Αποστρέφει το βλέμμα του από την επιφάνεια, από «παν κάλλος έξωθεν αυτού»[iv] και το βυθίζει στο εσωτερικό του, βλέπει τη ψυχή του, βλέπει τον δικό του αγώνα. Είναι μεγαλειώδεις οι στιγμές, σύμφωνα με τον π. Αστέριο Χατζηνικολάου, όταν συμπονεί, όταν θυσιάζεται, όταν συγχωρεί. Όταν ταπεινώνεται και παραδέχεται ένα λάθος. Όταν αναγνωρίζει το δίκαιο του άλλου και υποχωρεί. Όταν κλαίει και ζητεί συγχώρεση. Όταν απλώνει τα χέρια του να πιάσει τον ήλιο. Όταν σκύβει στη γη και φυλάει το χώμα της. Όταν σέβεται την πείρα του μεγάλου και υποκλίνεται στην αθωότητα του μικρού. Όταν τιμά αξίες περισσότερο και από τη ζωή του. Όταν αγαπά τον σύμπαντα κόσμο, όταν προσφέρει και προσφέρεται, όταν ζει με

χαρά και πεθαίνει με ελπίδα.[v]

Θάυμα μεγάλο, πορεία υπερφυσική, πνευματική ζωή ακολουθεί ο ιερέας της φύσεως, πάνω από τα κύματα των πειρασμών, με κίνηση αντίθετη προς το ορμητικό ρεύμα των ανθρώπων του κόσμου, δεν καταποντίζεται από την τρικυμισμένη θάλασσα, έχει άλλο φρόνημα, άλλο πνεύμα, άλλη τράπεζα, άλλο το φαγητό, άλλη η αμφίεση, άλλο το λεξιλόγιο, η συμπεριφορά, η κοινωνία και οι απολαύσεις του σύμφωνα με τον Άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο.[vi] Ο ιερέας του κόσμου είναι άνθρωπος άλλης πνοής, δυνάμεως και ακτινοβολίας, είναι καλλιτέχνημα της θείας χάριτος του Πνεύματος, ουράνιος στον κόσμο της γης, λάμπει, απαστράπτει αλλοιωμένος[vii] διανύει πορείες σε δρόμους φωτός, όπως και ο Θεός ζει μέσα στο φως (Α΄ Ιωάν. α΄7).

[Συνεχίζεται]

[i] Μ. Βασιλείου, Εις την Εξαήμερον, Ομιλ. Στ΄, ΕΠΕ 4, 214.

[ii] Βασίλειος Πετρουλέας, 2008, Περιοδικό «Η Δράσις μας», σελ. 152-153.

[iii] Κάλλιστος Wear, 2008, Οικολογική Κρίση και Ελπίδα, Εκδ. Ακρίτας, σελ. 98

[iv] Ισαάκ του Σύρου, Τα ευρεθέντα Ασκητικά, εκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, 1977, Λογ. ΜΓ΄, σελ. 178.

[v] Αρχιμ. Αστέριου Χατζηνικολάου, Η οδός του Κυρίου, στενή και ευρύχωρος και παράδοξος, εκδ. Αδελφότης Θεολόγων Ο ΣΩΤΗΡ, 2007, σελ. 182.

[vi] Μακαρίου Αιγυπτίου, Ομιλίες Πνευματικάι, Εκδ. Σωτ. Σχοινά, Βόλος 1984, Ομιλ. Ε΄, σελ. 42.

[vii] Κανών Πεντηκοστής, Τροπάριον θ΄ ωδής.